

LIETUVOS KP ZARASŲ RAJONO
KOMITETO IR RAJONO DARBO
ZMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS
ORGANAS

PERGALĖ

1. J. VAITONIS, Mokinių rankomis — 2 psl.
2. Tarybų šalyje — 2 psl.
3. Daugiau durpių ir mėšlo kolūkiniams laukams! — 3 psl.
4. Mokslas ir technika — 4 psl.

Nr. 12 (1742).

Zarasai, ketvirtadienis, 1959 m. sausio mėn. 29 d.

kaina 15 kap.

APYLINKĖS TARYBOS NUOLATINĖ ŽEMĖS ŪKIO KOMISIJA IR GYVULIŲ ŽIEMOJIMAS

Nuo to, kaip organizuotas gyvulių žiemojimas, koks gyvulininkystės patalpų stovis, kaip saugojami ir naudojami pašarai, kaip sutvarkyta priežiūra, priklauso gyvulių produktyvumo didėjimas ne tik tvartiniu laikotarpiu, bet ir vasaros metu. Tai visi suprantama. O kaip tai vykdoma pas mus?

„Stelmuzės“ žemės ūkio artelės vadovai jau dabar yra susirūpinę, jog neužteks pašarų iki pavasario, net šeriant taip menkai, kaip tai daroma dabar. Tuo tarpu iškūlus javus, šiaudai buvo palikti po atviru dangumi. Be lietaus ir sniego prie šiaudų pridėjo savo rankas ir nesąžiningi žmonės.

Kiviškių apylinkės Tarybos deputatai dar praėjusių metų lapkričio mėnesį svarstė gyvulių žiemojimo bei jų produktyvumo kėlimo tvartiniu laikotarpiu klausimą. Tačiau po karštų ginčų, priimtų nutarimų nesekė konkretūs darbai. Kaip būdavo švaistomi pašarai „Stelmuzės“ kolūkyje, taip jie tirpsta ir dabar.

Ne viskas gerai klojasi šiuo metu ir Kalinino vardo kolūkio gyvulininkystės fermose. Tačiau Girsių apylinkės Tarybos nuolatinė žemės ūkio komisija (pirmininkas deputatas drg. T. Satrovas) nerado laiko ir, matyti, taip pat nerado reikalingu pasido-

meti, koks gyvulininkystės stovis šiame kolūkyje.

Baibių apylinkės Tarybos nuolatinė žemės ūkio komisija (pirmininkas deputatas drg. J. Cerniauskas) irgi mažai rūpinasi gyvulių žiemojimu. Jeigu Mičiurino vardo kolūkio karvių žiemojimo sąlygos neblogos, tai to negalima pasakyti apie kiaules.

Draugai deputatai, apylinkių Darbo žmonių deputatų tarybų nuolatinė žemės ūkio komisija nariai! Jeigu kai kurių kolūkių valdybos, pirmininkai, fermų vedėjai abejingai žiūri į gyvulių žiemojimą, iki šiol nesima priemonių prieš pašarų švaistymą, tai jūs turite priminti jiems, pareikalauti iš jų ūkininkauti sąžiningai.

Mūsų šalies liaudies ūkio vystymo septynmečio planas, kurį priims vykstantis dabar Tarybų Sąjungos Komunistų partijos XXI suvažiavimas ir kurį mes jau pradėjome vykdyti šiais metais, kelia žemės ūkio darbuotojams labai didelius uždavinius, tiek laukininkystės, tiek ir gyvulininkystės vystymo srityse. Pavyzdžiui, mes turime du kartus padidinti pieno ir mėsos gamybą. Todėl į gyvulių žiemojimą reikia žiūrėti, kaip į vieną iš sąlygų, įgalinančių sėkmingai įvykdyti keliamus mūsų uždavinius.

--□--

Iš Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo įsako dėl rinkiminių apygardų rinkimams į Lietuvos TSR Aukščiausiąją Tarybą

Remiantis Lietuvos TSR Konstitucijos 21 straipsniu ir „Rinkimų į Lietuvos TSR Aukščiausiąją Tarybą nuostatų“ 25 ir 26 straipsniais, sudaryti šias rinkimines apygardas rinkimams į Lietuvos TSR Aukščiausiąją Tarybą.

ZARASŲ RAJONAS

Zarasų rinkiminė apygarda (Centras — Zarasų m.).

Zarasų miestas, Turmanto gyvenvietė ir apylinkės: Bernotiškių, Liaudėnų, Tilžės, Turmanto, Zatokų.

Degučių rinkiminė apygarda (Centras — Degučių miestelis).

Apylinkės: Antazavės, Baibių, Bikėnų, Degučių, Girsių, Imbrado, Kapūstynės, Kiviškių, Kovališkių, Pavidinės, Samanių, Smalvų, Suvieko.

Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Pirmininkas J. PALECKIS
Lietuvos TSR Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Sekretorius S. NAUJALIS

Vilnius, 1959 m. sausio 26 d.

Mūsų gimtajai partijai — širdingas ačiū!

Mano padėka

Buržuazijai valdant Lietuvą visai neturėjau nuosavos žemės, ir buvau priverstas tarnauti buožėms už duonos kąsnį. Mane, kaip ir visus kumečius, persekiojo vargas, priversdamas nuolat ir jaudinančiai galvoti: o kas gi bus rytoj, kas laukia manęs? Apie tokius dalykus, kaip švietimas, kultūrinis poilsis neteko net ir svajoti.

Bet štai atėjo kiti, šviesūs laikai. Mums, darbo žmonėms, patekėjo laisvės ir laimės saulė. Lietuvos darbininkų klasė bei darbo valstietija, Komunistų partijai vadovaujant, išsivadavo iš buržuazijos jungo. Tiems, kurie anksčiau, išskyrus pūslėtas rankas, nieko neturėjo, dabar atsivėrė platus, šviesus kelias į ateitį.

Kuriantis kolūkiui, aš vienas pirmųjų įstojau į darbo valstiečių šeimą, stengdamasis dirbti sąžiningai. Juk aš gerai suprantu, jog tik visiems vieningai dirbant artelė praturtės. O nuo to priklauso ir mūsų gyvenimo gerėjimas.

Pirmaisiais kolūkio gyvavimo metais aš dalyvavau visuomeninėje gamyboje lygiai su dukra ir sūnumi. Tačiau laikas nestovi vietoje. Dabar man jau 78 metai, ir, žinoma, nebegaliu prilygti jauniesiems. Tačiau iš darbo kolūkyje nepasitraukiau. Praėjusiais metais išdirbau 50 darbdienų. Mano vaikai dirba energingai.

Ir kiekvienais metais gyvename vis geriau, turtinčiau. Dabar net sunku įsivaizduoti, kad pritrūktų duonos. Jos turime pakankamai.

Ką gi kitą, jeigu ne ačiū, aš, buvęs kumetis, galiu tarti brangiajai Komunistų partijai.

A. MALDAUSKAS
Kalinino vardo žemės ūkio artelės kolūkielis

Ji tik viena sava

Gerbiamoji redakcija! Užvakar pradėjo savo darbą Tarybų Sąjungos Komunistų partijos neeilinis XXI suvažiavimas. Noriu per laišką išreikšti tuos savo jausmus, kuriuos aš nešioju krūtinėje, gimtajai Komunistų partijai.

Pragyvenau aš jau daug dešimčių metų. Mano atmintyje puikiai išliko buržuazijos Lietuvoje valdymo metų vaizdai. Tiesa, ir tada Lietuvoje buvo eilė partijų, kaip tautininkai, liaudininkai ir panašios. Tačiau ar padarė jos ką nors gero paprastam darbo žmogui, kuris savo prakaitu ir pūslėtomis rankomis pelnydavosi tik menkus centus? Ne, nežinau aš nė vieno biednioko, kurį tos partijos būtų užtarusios prieš engėjus. Anaipol, visos jos tarnavo išnaudotojams — ponams, kaip jie buvo vadinami.

Komunistų partija ne žodžiais, bet darbais rūpinasi darbo žmogumi. Štai kad ir paskutinės permainos, įvykusios po partijos XX suvažiavimo, mano ir kitų tokių

žmonių gyvenime. Dirbu aš mokykloje valytoja. Kuklus ir nežymus, atrodo, šis darbo postas palyginus su kitais, bet darbo ir čia užtenka. Tačiau atlyginimas anksčiau buvo, palyginti, žemas. Labai aš apsidžiaugiau sužinojusi apie partijos ir vyriausybės nutarimą dėl atlyginimo padidinimo mažai apmokamų kategorijų tarnautojams.

Padidėjus darbo atlyginimui galiu dabar įsigyti daugiau namų apyvokos reikmenų, tapo galimu nusipirkti geresnius drabužius ir avalynę.

Sis Komunistų partijos suvažiavimas vėl priims nutarimą apie darbo atlyginimo padidinimą mažai apmokamiems darbuotojams. Ir kaip nesidžiaugti, nejausti širdyje padėkos partijai? Visa tai įrodo, kad ir mano paprastas darbas vertinamas. Tai kartu ir įpareigoja mane dirbti dar geriau.

S. MARCINKEVICIENE
M. Melnikaitės vardo vidurinės mokyklos valytoja

VISKAS — ŽMOGUI

Nuo TSKP XX suvažiavimo nepraėjo nė treji metai, tačiau partija ir vyriausybė per tą laiką įvykdė eilę naujų svarbių priemonių, skirtų liaudies gerovei pakelti. Viena iš jų yra priešišėiginės darbo dienos sutrumpinimas. Kiek naudingo davė darbo žmonėms šios dviejų valandų! Ir poilsiu galima skirti daugiau laiko, knygai paskaityti, pažūrėti naują kinofilmą, pasimokyti.

Partija ir toliau tuo rūpinasi. Vykstančiame šiomis dienomis partijos XXI neeiliniame suvažiavime greta kitų klausimų bus svarstomas klausimas ir apie tai, kaip nuo sekančių metų pereiti prie 7 val. darbo dienos, o nuo 1962 metų darbininkai ir tarnautojai, dirbę po 7 val. dieną, pereitų prie 40 val. darbo savaitės. Septynmečio pabaigai savaitėje numatoma dirbti tik penkias dienas po 7 darbo valandas, gaunant tą patį atlyginimą kaip ir dabar. Pas mus bus pati trumpiausia pasaulyje darbo diena ir darbo savaitė.

Argi tai ne tėviškas partijos rūpinimasis darbo žmogumi? D. Kovalytė
komjaunimo rajono komiteto instruktorius

Argi tai ne tėviškas partijos rūpinimasis darbo žmogumi? D. Kovalytė
komjaunimo rajono komiteto instruktorius

KOMI ATSR. Vykdamas septynmetį planą liaudies ūkio išvystymui, respublikos sostinėje Syktivkare bus pastatyta eilė medžio apdirbimo pramonės įmonių. Pramonės mazgo statybai išskirta apie du milijonus rublių.

Medžio pergabenimo paspartinimo tikslu Vičegdos ir Sysolės upių baseine tiesiamas geležinkelis. Jis sujungs Syktivkarą su Pečiorsko geležinkelio magistrale. Ši statyba paskelbta liaudies statyba. Joje dalyvauja jaunuoliai ir merginos atvykę su komjaunimo keliais.

Nuotraukoje: jaunos betonuotojos, atvykusios į geležinkelio statybą su komjaunimo keliais. (TASS).

Mokinių rankomis

Sąryšyje su tais dideliais uždaviniais, kuriuos iškelia gyvenimas, reikalaujantis žmonių su tvirtomis žiniomis ir mylinčių darbą, aš noriu trumpai papasakoti, kaip mūsų mokyklos mokytojai ir mokiniai vykdo šūkį: „Ruošti mokinius gyvenimui ir darbui!“

Prieš keletą metų mokykloje nebuvo jokių politechninių dirbtuvių, aplink mokyklą augo krūmokšniai, stovėjo iššalę vaismedžiai.

Naujai susibūręs mūsų dabartinis mokytojų kolektyvas su tuo taikstytiš nepanorėjo: mokytojų tarybos posėdyje buvo nutarta viską sutvarkyti savaip ir tai padaryti mokyklos jėgomis, nes šis darbas buvo pagal išgales.

Pirmiausia pradėjome nuo aplinkos tvarkymo. Mokiniai, mokytojų vadovaujami, laisvu laiku iškirto nereikalingus krūmokšnius, apšodino mokyklos takelius dekoratyviniais medeliais, vietoje iššalusius vaismedžių, pasodino naujus. Prieš mokyklos pastatą atsirado gėlynai, suoleliai. Pačių mokinių rankomis buvo aptvertas tvora ir mokyklos sklypas. Siekiant įdiegti mokiniams didesnę meilę darbui, mokytojų taryba nutarė duoti patiem mokiniams atremontuoti ir savo klasės bei mokyklos inventorių. Siuose darbuose pasižymėjo dabartiniai septintokai E. Zakarka, S. Leipus, P. Kanapeckas. Taip pat mokiniai apšodino mokyklos kiemą žilvyčių gyvatvore, daugiau kaip 200 metrų ilgio.

Praėjusį rudenį pas mus buvo ypač daug darbų. Prie mokyklos mokiniai pasodino dar

200 įvairių vaismedžių. Visą mokyklos jauną sodą laiku ir gerai paruošė žiemai. Mokiniai dabar jau patys juto potraukį darbui, norą matyti savo rankų vaisius.

Labai daug padirbėjo mokiniai įrengiant mokyklos dirbtuves. Kolūkis tam reikalui atitūtinu mums svirną. Tačiau reikėjo jį išstinkuoti, padaryti jaukų užsiėmimams.

Mėgsta dabar mokiniai užsiiminėti savo dirbtuvėje. Greta programinių dalykų, jie savo iniciatyva imasi ir kitų darbų. Antai, išpiaustė iš faneros rėmelius mokyklos gautiems Garbės raštams, papuošė juos ornamentais. Sanitarišiam mokyklos kampe liui padarė gražią rankšluostinę.

Ateityje numatoma padaryti mokyklos Garbės lentą, stendą kraštotyros muziejui, mokyklos istorijai, eksponatams, suolus mokyklos salei ir kita.

Labai gerai, kad mokiniai įgytas mokykloje politechninio lavinimo žinias pritaiko ir namuose. Pavyzdžiui, mokiniai J. Musteikis, V. Juodvalkis, A. Bikelis, J. Jankūnaitė, J. Grigaliūnas ir daugelis kitų daug buitinių reikmenų padarė savo tėvams.

Toks darbas moko vaikus vertinti ir kitų darbų, saugoti inventorių ir kita. Pavyzdžiui, pašmus dabar mokykloje retai pasitaiko tokių, kurie rašinėti ant suolų, gadintų mokyklos inventorių. O jei iš mažesniųjų kas nors ir prasikals, tai vyresniųjų klasių mokiniai draugiškai pabara jį, pamoko.

J. Vaitonis

Vajesiškio septynmetės mokyklos mokytojas

Tarybų ŠALYJE

Novosibirsko pedagoginiame institute pertvarkomas darbas ruošiant mokytojus. Pagal naująją programą padidintas valandų skaičius politechniniam apmokymui, įrengti nauji kabinetai ir dirbtuvės.

Nuotraukoje: komjaunuoliai Lilija Bepalova ir Aleksandras Mozžerinas laboratoriniuose užsiėmimuose autotraktorių kabinete.

V. Lesčinskio nuotr. (TASS).

Melžėjos laimėjimas

Kijevo srities Perejeslavo-Chmelnickio rajono kolūkio „Kolos“ karvių melžėja Socialistinio Darbo Didvyrė Jefrosinija Demidenko jau treči metai iš savo prižiūrimų karvių primelžia daugiausia pieno Ukrainoje. Praėjusiais metais ji pasiekė naują darbo pergalę. Ji buvo įsipareigojusi primelžti po 8600 kilogramų pieno, o primelžė iš kiekvienos karvės po 8746

kilogramus. Tiek pieno iš karvės Ukrainoje primelžta pirmą kartą.

Apie 25 metus dirba kolūkio fermoje Jefrosinija Demidenko. Per tą laiką ji primelžė beveik 1400 tūkstančių kilogramų pieno. Kadangi jo riebumas yra daugiau kaip 4 procentų, tai iš tiek pieno galima pagaminti daugiau kaip 3600 pūdų sviesto.

(TASS-ELTA).

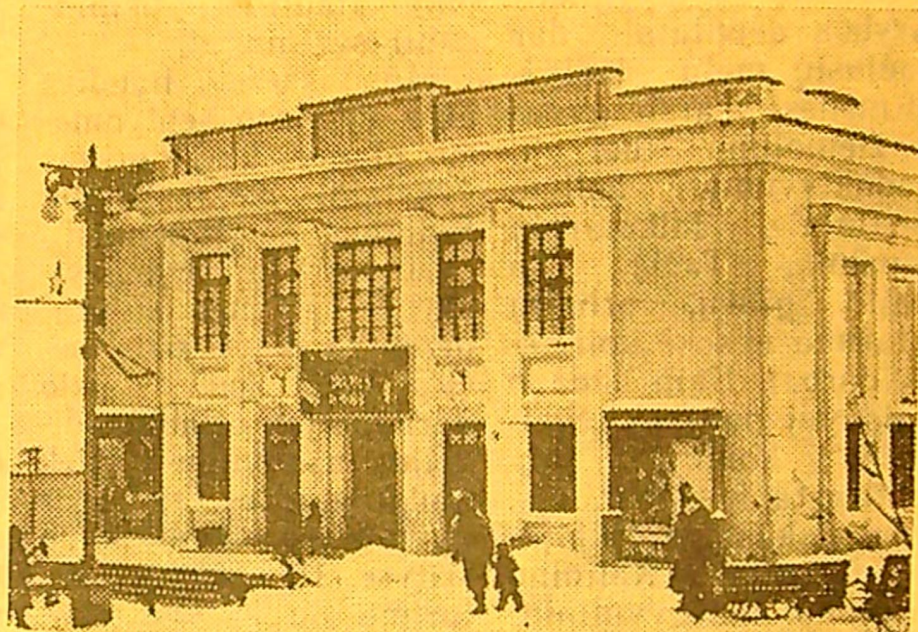
Didėja nedalijamieji kolūkių fondai

Baltarusijos kolūkiai praėjusiais metais į nedalijamuosius fondus išskyrė beveik 850 milijonų rublių — 126 milijonais rublių daugiau, negu 1957 metais. Ketvirtadalis šios sumos išleista įsigyti technikai. Per metus elektrifikuota apie 200 kolūkių. Pastatyta apie 10 tūkstančių

gyvulininkystės ir ūkinių patalpų, kultūrinių-buitinių pastatų. Kolūkiečiai pasistatė daugiau kaip 22 tūkstančius naujų gyvenamųjų namų.

(TASS-ELTA).

Pirmasis plačiaekraninis kinoteatras Tolimuosiuose Rytuose

Magadane atidarytas pirmas Tolimuosiuose Rytuose plačiaekraninis kinoteatras „Gorniak“. Jo 600 vietų talpos salė gerai apiforminta. Teatras labai populiarus vietos gyventojų tarpe.

Nuotraukoje: plačiaekraninis kinoteatras „Gorniak“.

J. Riabovo nuotr. (TASS).

Viena karvė žindo 10 veršelių

Pamaskvio „Bolševiko“ kolūkyje pradėtos laikyti žindomos karvės. Po apsiveršavimo prie tokios karvės, be jos veršuko, prileidžiami dar trys kitų karvių veršukai. Po trijų mėnesių šie veršeliai pradeda šerti paprastais pašarais, o „žindyvei“ prijunkomi dar keturi veršeliai. Iš viso per melžimo laikotarpį tokia karvė išmaitina

10 veršelių. Kiekvienas veršelis per parą priauga iki kilogramo, tai yra, dvigubai daugiau, negu šeriant įprastu būdu. Dėl to kolūkis iš kiekvienos tokios karvės pradėjo gauti 4 tūkstančiais rublių daugiau, negu parduodamas jos pieną. Daug naudos ūkis gauna ir dėl to, kad žymiai mažiau darbo reikia prieauglio priežiūrai.

Plačiaekraninis kinoteatras kaime

Stavropolio krašto Blagodarno kaime atidarytas pirmas šalyje stacionarinis plačiaekraninis 400 vietų kaimo kinoteatras „Mir“.

Artimiausiu metu plačiaekraniniai kinoteatrai bus atidaryti dar keturiuose stambiausiuose krašto kaimuose.

(TASS-ELTA).

Tikriname gyvulių žiemojimo eigą

Jaučiamas susirūpinimas

Be abejo, tipinėse mechanizuotose karvidėse gyvulių žiemojimo sąlygos yra geresnės. Jose daugiau šviesos, erdvės, oro, melžėjoms lengviau dirbti. Mičiurino vardo kolūkyje tipinių karvidžių dar nėra, tačiau ir pritaikytuose tvartuose gyvuliai jaučiasi neblogoi. Ten šilta, sausa.

— Reikalo sėkmė priklauso nuo sąlygų, — kalba priešakinė artelės melžėja Veronika Bilienė. — Bet daug kas priklauso ir nuo mūsų, melžėjų, nuo to, kaip mes prižiūrime gyvulius.

O gyvulių priežiūra čia, reikia pripažinti, organizuota neblogoi. Sekdamos Veronikos Bilienės pavyzdžiu, melžėjos Adelė Citavičiūtė, Teklė Baranauskaitė ir Birutė Šileikytė stengiasi griežtai vykdyti gyvulių priežiūros režimą: karves šeria ir melžia nustatytu laiku, vandenį rytiniam gyvulių girdymui melžėjos atneša iš vakaro, girtytą jos pripila statines vakariniam girdymui.

Gerai atlieka savo pareigas kolūkietis Pranas Čižikas. Pašarų vežiku jis jau dirba tris metus ir visą laiką jis reguliariai ir laiku pristato pašarus į fermą.

Tačiau šerimo racio-

nas karvėms yra neturtingas. Pagrindinę jo dalį sudaro šiaudai, tik prieš kelias dienas pradėjo duoti karvėms siloso.

Opi vieta

Jeigu galvijai žiemą, palyginti, gerai, tai kiaulės tikrai yra nuskriaustos.

Trečios brigados kiaulidė, kur laikoma 11 motininių kiaulių ir 2 kūliai, atrodo labai menkai. Sienose daug plyšių bei skylių ir tvartas labai šaltas, ypač tai prazūtingai atsiliepia čia esantiems 20-čiai dviejų savaičių amžiaus paršeliams. Tvartas mažai

kreikiamas, niekas nesiurpina išvežti mėšlą iš kiaulidės.

Negeresnė padėtis ir antroje kiaulidėje, kur stovi 55 kiaulės. Trečios brigados brigadininkas Pranas Kušeliauskas laiku neaprupina kiaulių fermos pašarais. Malkos čia pristatomos žalios ir suverčiamos čia pat po atviru dangumi, dėl ko kiaulininkėms Teklei Žygaitei ir Uršulei Šiaudinienei tenka daug vargti, kol pavyksta užkurti krosnį. O ir pati krosnis netvarkoje. Kiaulininkės jau kelis kartus kreipėsi paš brigadininką, prašydamos atremontuoti krosnį, tačiau ligi šiol dar niekas neateina joms į pagalbą.

Nesutvarkytas kiaulininkių darbo atlyginimo reikalas. Uršulei Šiaudi-

nienei darbadieniai priskaitomi nuo prižiūrimų kiaulių skaičiaus, kas, aišku, nekelia kiaulininkėms užinteresuotumo gyvulių paros priaugimo padidinimu.

Gyvulių augintojai nepatenkinti

Kaip taisyklė, kiekvienas darbas, suderinus jį su kultūringu, turiningu poilsiu, darosi našesnis. Žemės ūkio artelės melžėjos, kiaulininkės domisi kitų kolūkių gyvulių augintojų darbo metodais, stengiasi perimti iš jų viską, kas yra naudinga. Tačiau kultūros įstaigų darbuotojai ne tiekia jiems šiuo reikalu beveik jokios paramos. Bibliotekos vedėja drg.

Petkevičiūtė—retas svečias fermose. Nerengiamieji melžėjų bei kiaulininkių tarpe garsiniai laikraščiai skaitymai, nė vienos fermos nepasiekia knygos ir žurnalai. Fermos darbuotojai svažoja ir apie jaukias patalpas, kur būtų galima paskaityti laikraščius, sužaisti stalo žaidimus, paklausti radijo, tačiau ligi šiol jų pageidavimai nepatenkinti.

A. Taločka

Mičiurino vardo kolūkio partinės organizacijos sekretorius,

S. Tichomirovas

LKP rajono komiteto instruktorius,

D. Zimariovas

„Pergalės“ laikraščio literatūrinis darbuotojas

DAUGIAU DURPIŲ IR MĖŠLO KOLŪKINIAMS LAUKAMS!

Seminaras kukurūzų augintojams

Pasibaigė savaitę laiko trukęs seminaras kukurūzų auginimo klausimais, surengtas rajono žemės ūkio inspekcijos, kolūkių specialistams ir kukurūzų auginimo grandžių grandininkams. Seminaro metu kukurūzų augintojai buvo smulkiai supažindinti su šios silosinės kultūros savybėmis, jos auginimo agrotechnika. Ypač didelį dėmesį buvo skiriamas kukurūzų auginimo mechanizavimui. Seminaro dalyviai aplankė RTS. Čia jie susipažino su kukurūzų sodinamąja kvadratinio - lizdiniu būdu mašina SKG-K-6, kukurūzų nuėmimo kombainu SK-2,6, jų panaudojimu darbe.

J. Paliokas
Stalino vardo kolūkio agronomas

Jie skina kelią pavasariui

Retai pasitaiko pas mus tokia keista žiema. Čia, žiūrėk, šiltas, apsiniaukęs dangus ašaroja lietumi, čiurlena, slėpdamiesi po storu sniego apklotu, upeliai. Rodos, pavasaris įsisuko į plačiuosius laukus. O kitą rytą nubudusį dieną jau žengia sulig grioviais užpustytais keliais,

senelis šaltis gnaibo bekyšančias iš po kepurės ausis. Žiema naudojasi savo teisėmis.

P. Cvirkos vardo žemės ūkio artelės žemdirbiai netiki jokiems žiemos monams. Jie skina kelią dar tolimam, bet, žinoma, su kiekviena diena artėjančiam pavasariui.

Palikdamas puriame sniege gilius pėdsakus, klampoja prie mašinos DT-54 traktorininkas Romualdas Novodvorskas. Plieniniam žirgū ir didžiausios pusnys ne kliūtis. Kiekvieną dieną nuo aušros ligi sutemų jis velka paskui save mėšlu pakrautas roges. Darbas vyksta organizuotai. Vos tik traktorius su tuščiomis rogėmis grįžta prie tvarto, čia jau stovi pakrautos mėšlu antros rogės.

— Gerą šiemet išauginsime derlių,— džiaugiasi pirmos brigados brigadininkas drg. Pa-

radnikas. — Mėšlo, durpių dirvoms negailim. Romualdas su savo „arkliuku“ daug padeda.

Traktorininkas Novodvorskas (žiūr. nuotrauką viršuje), pirmasis piadėjęs kovą už aukštą šių metų derlių, jau išvežė į pirmos ir antros brigadų laukus 120 tonų mėšlo, veža durpes. Be abejo, darbas vykty dar sparčiau, jei vietinėms trąšoms vežti būtų panaudojami ir arkliai.

Gyva prie kolūkio kalvės. Kalvis Krasauskas patenkintas. Nors šią žiemą jis darbo turi nepalyginamą daugiau negu pernai, bet už tai jam į pagalbą atėjo daug padėjėjų. Antai, traktorinės brigados brigadininkas Meidus su prikabinėtoju Vaičiuliu ir Dūdėnu remontuoja prikabinamąjį inventorių. Jie, palinkę ties kultivatoriaus rėmu, atidžiai apžiūri „skaudamas“ vietas (žiūr. nuotrauką apačioje). Greit jis prisidės prie 15 atremontuotų akėčių, sėjamųjų rikiuotės. Atremontuotas prikabinamasis inventorių gerai sutepamas ir pastatomas ant kaladėlių. Tvarkingai saugomas inventorių gerai išsilaukys iki pavasario.

Salia kalvės randasi grūdų sandėlis. Sandėlininkas Česlovas Navickas, pirštu sklaidydamas ant delno pabertus grūdus, atidžiai juos apžiūri.

— Sėklas pradėjome valyti. Štai ir žiūriu, ar švariai dirba mašina.

Grūdai bepriekaištingai svarūs. Sandėlininkas išberia juos atgal į greit pilnėjančią maišą.

Čia kolūkiečiai laukia pavasario. Jie galima neabejoti, kad jei ir toliau jie dirbs nenuleisdami rankų, šių metų derliui bus permaži kolūkio aruodai.

V. Raubiškos tekstas
S. Korsakovo nuotr.

Daina be galo...

Šiemet mūsų kolūkio fermose bus sukaupta apie 1600 tonų mėšlo. Jo užteks bulvių, kukurūzų bei pašarinių runkelių pasėliams patrešti. Į kiekvieną kaupiamųjų kultūrų hektarą įnešame po 20—30 tonų mėšlo.

Pirmoje laukininkystės brigadoje į kukurūzų auginimui skirtas dirvas jau išvežta 150 tonų mėšlo. Siekiant išsaugoti mėšlą nuo sugedimo, jo krūvos apibarstomos fosforitmilčiais.

Nors šiemet mes paruošėme mėšlo 560 tonų daugiau negu pernai, jo mums užteks tik kaupiamosioms kultūroms patrešti. Gi pagal perspektyvinį septynmečio planą mes numatome grūdinių kultūrų derlingumą padidinti iki 14 cent iš hektaro. Aišku, kad su tokiu vietinių trąšų kiekiu mes to nepasieksime.

Vietinių trąšų išteklius reikalinga padidinti, ir padidinti durpių sąskaita. Durpių išteklių mūsų kolūkyje neaprepiami. Bet norint jas sėkmingai panaudoti trąšai, reikia jas iš anksto paruošti. Labai praktiška durpėmis kreikti tvartus.

Prie kiaulidės turime įrengę betonuotą mėšlindę. Vien joje galima pagaminti 900 tonų durpių mėšlo komposto.

Kolūkio valdyba buvo užplanavusi šiemet dirvų tręšimui paruošti

2000 tonų durpių. Tuo reikalu kreipėmės pagalbos į RTS, sudarėme su ja sutartį. Direkcija pažadėjo dar 1958 m. balandžio mėnesį atsiųsti į kolūkį ekskavatorių durpėms kasti. Laukėme — nesulaukėm. Vėliau pažadėjo atvykti rugsėjo mėnesį. Ir taip daina be galo... Toks jų žadinyvas veda prie to, kad mes neteksime virš 20 tonų derliaus, kurį būtume gavę patrešę dirvas durpių-mėšlo kompostu.

Paruošti durpių savo jėgomis mes neturime galimybių. Ir teisėtai reikalaujame, kad jei kartą RTS vadovai pažadėjo padėti, jie privalo savo žodį tesėti.

J. Grumbinas
„Pažangos“ kolūkio agronomas

Nėra ko delsti

Šiemet „Pirmūno“ kolūkyje numatoma auginti įvairias kaupiamąsias kultūras apie 120 ha plote. Vien tik šio ploto patrešimui reikia nemažiau 2000 tonų organinių trąšų. Be to, daug jų reikia toms dirvoms, kuriose bus sėjamos grūdinės kultūros. Todėl būtina nedelsiant nė dienos vežti mėšlą ir durpes į laukus. Tiesa, ketvirtoje brigadoje 8 pastotimis vežamas į kukurūzams skirtas dirvas mėšlas. Gi antroje ir trečioje bri-

Kalinino vardo žemės ūkio

artelės valdybos nariai, paklausti, kokios kolūkio perspektyvos didinant grūdinių bei techninių kultūrų derlingumą, be abejo, atsakys, kad galimūmai, esą, neišsemiami ir kad artelė numatė padaryti labai daug: išvežti į laukus dar 1956 metais paruoštas daugiau kaip 2200 tonų durpių ir sukompostuoti jas su 1050 tonų mėšlo. Tai sudaro vidutiniškai po 5 tonas kiekvienam hektarui ariamos žemės. Ketinimai tikrai kilūs. Kaip gi jie vykdomi? Deja, atsakymas į šį klausimą sukelia nusivylimą.

— Dabar kuliame žmonės užimti, — pareiškia kolūkio pirmininkas drg. Bondarevas. — Štai baigsime kultū, sušauksime valdybos posėdį, tada mėšlą ir durpes greit išvešime į laukus.

BELAUKIANT POSĖDŽIO

Tiesa. Ketvirtoje, drg. Kılbausko vadovaujamoje, brigadoje vyksta kūlimas, tačiau prie kuliavimo „Neris“ susirenka vos 16—17 kolūkiečių, o ir tie išsiskirsto anksčiau nustatyto laiko.

Esant tokiems tempams kūlimo darbai, matyti, užtruks iki pavasario, o trąšoms vežti neužteks laiko.

Kokia gi padėtis kitose trijose brigadose? Nė kiek negeresnė. Trečia, Pimano Bezubovo vadovaujama, brigada baigė grūdinių kultūrų kūlimą dar sausio pradžioje. Brigadoje yra 34 darbiniai kolūkiečiai, 11 arklių, tačiau nerūpestingas brigadininkas, pasinaudodamas valdybos bei jos pirmininko kontrolės

stoka, vadovavimą brigadai paliko savieigai. Neišvežta į laukus nė vienos tonos mėšlo. O pats Bezubovas nuolat girtuokliauja. Žemės ūkio artelės valdyba iki šiol nesiėmė jokių priemonių brigadininkų sudrausti.

Sąžiningi, darbštūs kolūkiečiai yra labai susirūpinę nepagrįstu vietinių trąšų išvežimo uždelsimu, jie nekantriai laukia, kada gi, pagaliau, susirinks ilgai lauktas valdybos posėdis ir nutars pradėti šiuos darbus. To laukia taip pat ir veršidės bei arklidės darbuotojai, kadangi tvartuose susikauptė tiek mėšlo, jog gyvuliai nugaromis siekia lubas.

D. Gavrillovas

Globokime naudingus paukščius

Paukščių vaidmuo kas, juodkrūtis bėgikas, gamtoje ir ekonominiame gyvenime yra labai didelis. Lietuvoje sutinkama apie 300 paukščių rūšių, ir tik apie 10 jų rūšių yra žalingi (vištvanagis, paukštvanagis, uendrių lingė, varna, kranklys, šarka ir keletas kitų).

Negalima įsivaizduoti gražios gamtos be neatskiriamos jos papuošalo — paukščių. Paukščiai labai reikšmingi ir žemės bei miškų ūkyje. Daugelis jų minta žalingais vabzdžiais ir graužikais. Net mažiausias mūsų krašto paukštėlis per metus sunaikina iki 4 milijonų vabzdžių. Iš to matyti, kad jokiomis priemonėmis mes nepasiektume tokio efekto, kurį duoda mūsų sparnuotieji draugai — paukščiai.

Dėl menkos priežiūros ir apsaugos daugelis mūsų krašto sparnuotųjų išnyko ar baigia išnykti. Dar visai neseniai mūsų miškuose perėjo raibojis ir laplandinė pelėdos, baltasis tetervinas, sėji-

Ministrų Tarybos.

Nemaža dar būna atsitikimų, kada išardomi paukščių lizdai, išimami iš jų kiaušiniai, išžudomi jauni paukšteliai. Tokie nusizengimai, aišku, yra nesuderinami su tarybinio jaunuolio moralė.

Sparnuotaisiais draugais ypač reikia rūpintis žiemą, nes tada paukščiai sunkiai randa maisto, prisiartina prie gyvenviečių ir gali būti lengvai pasiekiami persekiotojų. Būtina paukščiams įrengti lesyklas ir slėptuves. Tai apsaugos juos nuo įvairių priešų ir šalčio.

Už suteiktą paramą paukščiai šimteriopai atsilygins vasarą, apsaugodami mūsų kultūrinius laukus ir miškus nuo kenksmingų vabzdžių, graužikų ir piktžolių.

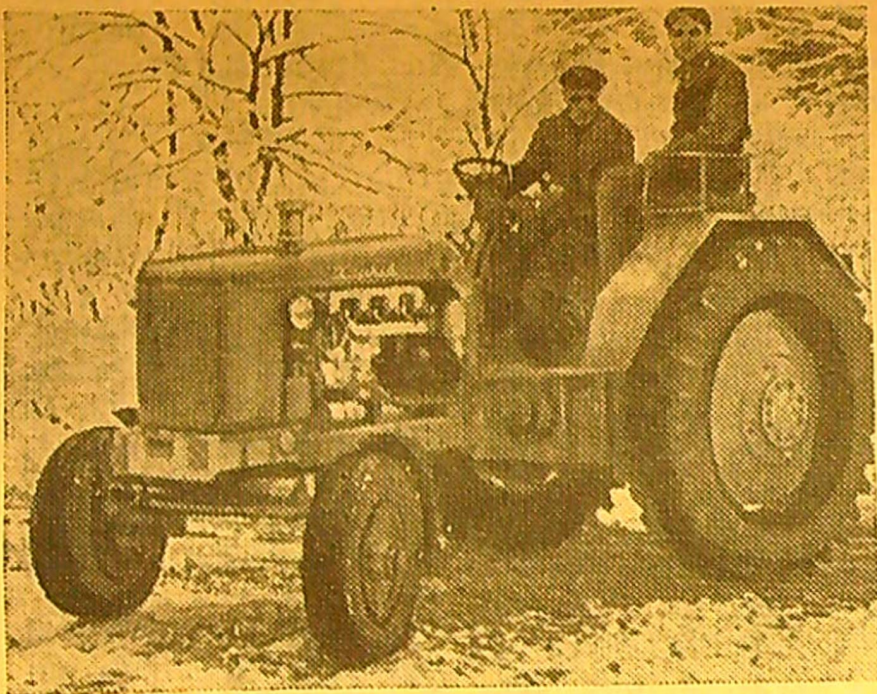
Komjaunuoliai ir pionieriai, visi tarybiniai žmonės! Būkite mūsų gražios gamtos apsaugos avangarde! Visokeriopai padėkite paukščiams žiemą ir neleiskite niekam jų skriausti ir naikinti.

A. Astrauskas

Dūksto Valstybinis gamtos apsaugos inspektorius

Mokslas ir technika

Nauji traktoriai

CHARKOVAS. Per laiką, praėjusį po TSKP XX suvažiavimo, Charkovo traktorių gamyklos kolektyvas pagamino 9 naujus traktorių tipus. Neseniai buvo pagamintas naujas traktorius „T-46“. Vykdamas laukų darbus juo galima panaudoti daugiau kaip 60 įvairių prikabinamųjų ir pusiau prikabinamųjų žemės ūkio mašinų rūšių. Traktorius aprūpintas oro vėsinamu 35—45 arklio jėgų galin-gumo dizeliniu varikliu.

Nuotraukoje: naujas traktorius „T-46“.

E. Andriejevo nuotr. (TASS).

Rengiamasi serijinei automobilio GAZ—52 gamybai

Gorkio automobilių gamyklos kolektyvas rengiasi masinei naujo sunkvežimio „GAZ-52“ gamybai. 1960 metais iš svarbiausio įmonės konvejerio išeis pirmoji tūkstantis mašinų, atitinkančių aukščiausius reikalavimus.

GAZ-52 su 75 arklio jėgų galingumo varikliu išvysto iki 75 km per valandą greitį. Mašinos keliamasis pajėgumas — 2500 kg. Ištaiginga automobilio kabina suteikia vairuotojui maksimalų patogumą. Žiemos metu ji apšildoma. Dideli gaubti stiklai atveria šoferiui platų matomumą.

Nuotraukoje: automobilio GAZ-52 bandomasis pavyzdys.

O. Jarčevskio nuotr. (TASS).

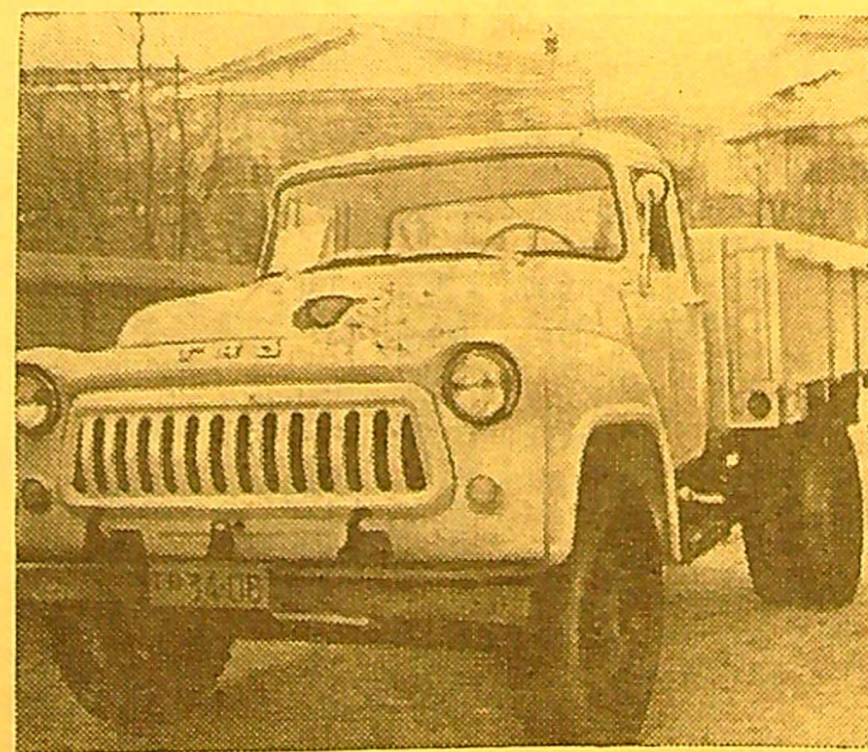
Motociklas „Saturnas“

Iževsko mašinų gamykloje keliais variantais sukurtas bandomasis originalaus motociklo „Saturnas“ pavyzdys. Savotiška konstrukcija įgalino sumažinti mašinos svorį iki 135 kilogramų ir suteikti jai gražią aerodinaminę formą.

Motocikle „Saturnas“ įrengtas naujas cilindro dvitaktis didelio pajėgumo — mažiau kaip 14 arklio jėgų, variklis, įgalinantis išvystyti greitį iki 105—107 kilometrų. (TASS-ELTA).

LEDLAUZIS „MASKVA“

Helsinkyje nuleistas ant vandens Tarybų Sąjungos užsakytas pagal prekybos susitarimą dizelinis elektrinis ledlaužis „Maskva“, kurio talpa — 13 tūkstančių tonų. Jo variklių pajėgumas — 22 tūkstančiai arklio jėgų. Tai stambiausias ledlaužis, kuris kada nors buvo pastatytas Suomijoje. (TASS-ELTA).

L. OVALOVAS

Varinė saga

Romanas

(Tęsinys iš 11 numerio).

— Didelis aciū už pagalbą... Jis užsikirto, bet tuojau vėl atsigavo. — Perduokite...

— Bet daugiau nieko taip ir nepasakė.

— Majorai Makarovai, pakęskite šoferį, — įsakė jis. — Sėskitės.

Jis parodė galva į Jankovskajos pusę.

— Ir pasiimkite ją, — pasakė jis. — Nėra ko palikti Jankovskajai čia, atiduokite ją j Specskyrių.

Jis vėl pasisuko į Luniakiną.

— Draugas Luniakina, paprašysiu...

Pilotas ir šturmanas priėjo prie Jankovskajos, pakėlė ją, lyg maišą, ir, be jokių ceremonijų, įkėlė ją mašina.

— Draugas Stamai, paimkite automata ir granatas ir lipkite ant stogo, — pasakė Zeleznovas. — O aš pasiliksiu bokšte.

Stamas pakėlė automata.

— Paspausk jam ranką, — Aš atsisveikinau su Stamu.

— O dabar skubėkite, — pasakė Zeleznovas. — Pasibučiuokime.

Mes pasibučiavome, aš apsisukau ir, neatsigėrdamas nubėgau prie mašinos.

Ir beveik tuo pat metu išgirdau šūvius...

Pradžioje nuaidėjo keletas pavienių šūvių, paskui jie padažnėjo. Sądė kažkur tolu-moje, už tvoros. Sądė iš tos pusės, kur buvo laukai, vėliau ir iš kelio pusės.

Aš įsiklausiau ir sugrįžau prie Zeleznovo.

— Girdi? — paklausiau. — Kas tai gali būti?

— Mūsųškiai! — nudžiugo Viktoras. — Čia netoliese veikia partizanų būrys. Jiems, matyti, buvo duotas įsakymas — atvykti ir užtikrinti operacijos sėkmę.

Rodos, šiame kare nebuvo nė vieno momento, kad nejaustume draugo peties!

— Vadinas, tvarka? — susūkau aš. — Dabar ir tu gali skristi su mumis...

— Ne, niekas neleido man palikti Rygą, — piktai atsiliepė Viktoras. — Ir bendrai, draugas majore, kodėl nevykdote įsakymo? Į mašina, į lėktuvą, ir prašau daugiau nedelsti nė vienos minutės!

Negalėjau nepaklusti ir nubėgau atgal prie mašinos. Tačiau širdyje man kažkaip palengvėjo...

— Greičiau, greičiau, drg. majore, dabar brangi kiekviena minutė, — pasakė Luniakinas. — Kas ten šaudo?

— Partizanai! — paaiškinau aš. — Specialiai atsiųsti užtikrinti mūsų operacijai.

— Gerai, — patenkintas pasakė Luniakinas. — Tuojau truktėlėsime!

Mes perbėgome aleją ir pievą, nudūmėme prie lėktuvo.

Saudymas padažnėjo, matyti, prasidėjo rimta kova...

Specialiosios dalys sutiko netikėtą pasipriešinimą.

Aš sustabdžiau mašina staiga...

Šturmanas pribėgo prie mūsų.

— Ilgokai.

— Gerai, — pasakė Luniakinas. — Niekas iš mūsųškųjų nepasiliko sargyboje?

Šturmanas pakratė galva.

— Tad j vietas...

Lakūnai labai skubėjo. Jankovskajai įmetė j lėktuvą. Jlipau ir aš.

Po kelių minučių lėktuvas atitrūko nuo žemės.

Kai mes kilome į aukštį, mus pasiekė duslus sprogišius bokšte.

Nežinome mes jau nieko nebegirdėjome. Pirmą kartą išvykus iš Rygos pažvelgiau į laikrodį. Man atrodė, kad praėjo labai daug laiko. Gi iš tikrųjų šie visi nuotykių truko truputį daugiau kaip valandą laiko. Motoras gaudė vis smarkiau. Luniakinas kilo aukštyn. Pačiūpinėjuo kilsenėje savo ryšulėlį ir pajutau, kaip manyje didėja noras kuo greičiau atsikratyti juo...

Zemė po mumis dingo visiškai...

20. ATVIRAS PASIKALBĖJIMAS

Tai, kas atsitiko Rygoje mums išvykus, sužinojau iš Pronino praėjus daug laiko.

Išsiskyręs su manimi, Polmanas nuvyko pas Grenerį, tačiau Gonzalesas, kaip aš ir galvojau, atsirado ten anksčiau.

Iš cirko jis tiesiog nulėkė j Grenerio butą, kur ir sužinojo, kad tas tikrai veda Jankovskają ir ruošiasi kartu su ja išvykti, — visa tai jam tiesiai pareiškė pats Greneris ir čia pat įsakė savo tarnams išmesti patrakusį artistą už durų.

Gonzalesas pradėjo siautėti.

Tuo metu Polmanas pareikalavo, kad Gonzalesas praleistų jį, bet tai dar labiau įsiutino jį.

Kilus triukšmui atbėgo Greneris ir Jankovskaja, iš lauko pasirodė sargyba. Prie durų įvyko tikros peštinės. Netekęs nuovokos, pavydu-liaujantis Gonzalesas puolė ant Grenerio su peiliu, įsikišo Polmanas ir Gonzalesas užsimojo ant jo peiliu. Kažkas iš esesininkų, gelbėdamas viršininką, nušovė nelaimin-gąj kaubojų.

Kaip ten bebūtų, bet tokia buvo versija, kurią sekančią dieną girdėjo Proninas, nors jis prileido ir tai, kad Jankovskaja, pasinaudodama kilusiu triukšmu, galėjo pati nušauti Gonzalesą arba pamokyti ką nors iš esesininkų tai padaryti. Gonzaleso mirtis buvo jai naudinga: ji atsikratė ir įkyraus garbintojo, ir daugelio jos tamsių darbų liudininko.

Vis dėlto Gonzalesui pavyko sužeisti Polmaną. Žaizda, kaip paaiškėjo perrišant, buvo nepavojinga, tačiau pirmą minutę buvo visi sumišę, pradėdant pačiu Polmanu.

Greneris puolė j pagalbą Polmanui. Šis dar perrišimo metu mėgino sužinoti, ar teisingi Bleiko žodžiai, kad jis

perdavė sąrašą ir gavo iš Tei-loro naują užduotį, tačiau Greneris, užimtas perrišimu, iš karto nesuprato ko nori Polmanas, ir kol viskas paaiškėjo, praėjo tam tikras laikas.

Užtat Jankovskaja greit viską suprato, ji prisiminė mano klausimus apie aerodromą, ji išspruko iš kambario, puolė prie Polmano mašinos ir jo vardu įsakė šoferiui vežti ją j Lielupę.

Reikėjo žūt būt sutrukdyti mano išvykimą, o gal būt ir sunaikinti mane: pasprukęs iš jos globos aš irgi tapčiau nereikalingu ir pavojingu jos žygių liudininku...

Tuo tarpu Polmanas pagaliau sužinojo iš Grenerio viską, ką jam reikėjo. Išaiškinti, kokia kryptimi nuvažiavo hauleiterio mašina, nebuvo sunku. Jis tuojau išvyko ten su specialiu šios paskirties būriu.

Tačiau istorija su Gonzalesu atėmė daug laiko, ir kai Polmanas patraukė j Lielupę, mes jau buvome atsiplėšę nuo žemės.

Apie tai, kad čia buvo nusileidęs lėktuvas, Polmanas sužinojo tik atvykęs j Lielupę. Kai mes kilome j aukštį, jis sukėlė ant kojų priešlėktuvinę apsaugą ir įsakė atvykusiems kartu su juo kareiviams atakuoti vilą ir numušti kylantį lėktuvą...

Ne jų kaltė, kad Luniakinas išvengė ir zenitinio apšaudymo, ir pasiūtų paskui jį „mesermitų“.

Dar prieš tai esesininkai buvo partizanų apšaudyti iš plento pusės, o tuos, kurie mėgino įsigauti j vidų, Zeleznovas ir Stamas, vienas iš bokšto, o kitas nuo sargybinių stogo, apšaudė kryžmine ugnimi.

Verta atskirai pakalbėti apie Stamą.

Kas jis toks — sužinojau po karo. Mašinų statybos gamyklos mechanikas, darbininkas, prijautęs socialdemokratų, jis anksčiau stengėsi laikytis toliau nuo politikos. Nacistų atėjimas j valdžią jo nepradžiugino, tačiau ir nesukėlė jam ypatingo protesto: jis norėjo pamatyti, kas gausis iš to. O kada pamatė, pradėjo dar labiau šalintis politikos: remti nacistų politiką sąžiningam žmogui buvo gėda, o kovoti prieš ją buvo pavojinga. Kai prasidėjo karas ir Stamas buvo mobilizuotas, buvo nustatyta, kad politika jis niekada neužsiiminėjo ir jį paskyrė šoferiu, pradžioje esesininkų dalinyje, vėliau saugumo būrių štabe ir pagaliau jis pateko pas Rygos hauleiterį.

Tačiau karo metu nebuvo galima pasilikti neutraliu, teko arba pačiam dalyvauti žudynėse, arba stengtis jas sutrukdyti...

Neteisinga būtų teigti, kad Proninas ir Stamas atsitiktinai surado vienas kitą.

Gaškė atidžiai sekdavo visus, su kuriais jam tekdavo susidurti vokiečių užnugaryje.

— Ką turi daryti sąžiningas žmogus, atsidūręs mano sąlygose? — paklausė kartą Stamas Gaškę.

— Na, žinote, sąžiningas žmogus turi pats sau atsakyti j šį klausimą, — diplomatiškai atsakė Gaškė.

(Bus daugiau).

Redaktorius
H. JURSYS